

Arrest

nr. 347 868 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en migratie van 25 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2025 met refertenummer 125115.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2022 dient de Nederlandse feitelijke partner van verzoeker bij de gemeente Ravels een huwelijksaangifte in.

Op 5 december 2022 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk tussen verzoekster en haar feitelijke partner te voltrekken.

Verzoekster diende op 31 augustus 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse feitelijke partner.

Op 22 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 342 082 van 2 maart 2026.

Verzoekster dient op 27 augustus 2024 voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse feitelijke partner.

Op 25 november 2024 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 december 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2024 werd ingediend door:

Naam: A. - Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Gdana

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.08.2024 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde A. M., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: ‘Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°; ...’

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: “Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]”;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]”

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

Betrokkene legt bij haar huidige aanvraag een Marokkaans paspoort met nr. (...) voor, geldig van 11.11.2021 tot 11.11.2026. In het paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd door Nederland, geldig van 18.05.2023 tot 31.08.2023. Zij reisde er de Schengenzone mee in op 08.06.2023.

Nergens in het paspoort zijn andere in-of uitreisstempels terug te vinden, waardoor het redelijk te stellen is dat hij sinds 24.06.2023 onafgebroken in de Schengenzone verblijft. Er dient geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde reeds lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen.

Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het onmiddellijk na de kennisgeving van deze beslissing het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Er is geen probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Bovendien wordt de relatie betwist. Betrokkene en de referentiepersoon deden op 05.07.2022 in de gemeente Ravels een verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 05.12.2022 weigerde de gemeente Ravels deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 22.11.2022), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze vaststelling was onder meer gebaseerd op het feit dat de referentiepersoon kort daarvoor een huwelijksdossier had opgestart met een andere persoon; op het feit dat er sprake was van een gebrek aan relatiebewijzen, van een vreemde relatieverloop en bemiddeling, van onwetendheden en van een leeftijdsverschil van 21 jaar. Op 07.05.2024 kon betrokkene door de politie van PZ Turnhout niet aangetroffen worden op het adres van de referentiepersoon en verklaarde hij dat zij, mogelijk in Nederland, bij een vriendin verbleef. Deze vaststelling en de weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormen contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook staat het betrokkenen vrij om om vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Nergens blijkt uit het dossier van betrokkene dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2024 dat haar op 22.02.2024 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen dit bevel indienende geen schorsende werking heeft en dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om

machting tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machting tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op 25 november 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 december 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam : A.
voornaam : H.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Gdana
nationaliteit : Marokko*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2024 dat haar op 22.02.2024 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat zij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking heeft en dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machting tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machting tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kwam op 08.06.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een een visum C, afgegeven door Nederland. Zij keerde niet meer terug naar Marokko en deed samen met een Nederlandse onderdaan, zijnde A. M., van Nederlandse nationaliteit, op 05.07.2022 in de gemeente Ravels een verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 05.12.2022 weigerde de gemeente Ravels deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 22.11.2022), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze vaststelling was onder meer gebaseerd op het feit dat de referentiepersoon kort daarvoor een huwelijksdossier had opgestart met een andere persoon; op het feit dat er sprake was van een gebrek aan relatiebewijzen, van een vreemde relatieverloop en bemiddeling, van onwetendheden en van een leeftijdsverschil van 21 jaar.

Toch diende betrokkene hierna nog twee keer na elkaar (op 31.08.2023 en op 27.08.2024) een aanvraag gezinshereniging in met Dhr. A., op grond van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen werden op 22.02.2024 en op 25.11.2024 geweigerd.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Er is geen probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. De relatie wordt bovendien betwist.

Op 07.05.2024 kon betrokkene door de politie van PZ Turnhout niet aangetroffen worden op het adres van de referentiepersoon en verklaarde hij dat zij, mogelijk in Nederland, bij een vriendin verbleef. Deze vaststelling en de weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormen contra-indicaties inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook staat het betrokkenen vrij om om vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Nergens blijkt uit het dossier van betrokkene dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, §4, eerste lid; 41, §2 en 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet zou aantonen dat zij over een geldig paspoort met een geldig inreisvisum beschikt. Bij haar aankomst in de Schengenzone heeft verzoekster onbetwistbaar een geldig paspoort met een geldig inreisverbod voorgelegd (stuk 4).

2.- Door te eisen dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag over een inreisvisum beschikt dat ook nog geldig is op het ogenblik van de aanvraag, voegt de DVZ een voorwaarde toe die niet voorzien is in de art. 40 bis, 54, eerste lid en art. 41, 52 Vreemdelingenwet. Verzoekster moet enkel aantonen dat ze bij haar aankomst in de Schengenzone over een geldig inreisvisum beschikte,

3.- De bestreden beslissing schendt art. 47/1, 1° in juncto art. 40 bis, 54, eerste lid en art. 41, 52 Vreemdelingenwet”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3.2, punt b van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Volgens het vermelde artikel is de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft een begunstigde van de Richtlijn

2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is duurzaam partnerschap. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, Op blz. 4 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:

"Partners met wie de EU-burger een deugdelijk bewezen feitelijke duurzame relatie heeft vallen onder artikel 3, lid 2 onder b). Personen die op grond van een duurzaam partnerschap aanspraak kunnen maken op de uit richtlijn voortvloeiende rechten, kan worden gevraagd bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij partners van een EU-burger zijn en dat het partnerschap duurzaam is. Het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel.

Het vereiste van duurzaamheid van de relatie moet worden beoordeeld tegen de achtergrond van het doel van de richtlijn om de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven.

3.- In de laatste alinea van het vermelde artikel wordt bepaald:

"Het gastlast onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang en verblijf"

4.- De DVZ heeft de persoonlijke situatie van verzoekster niet onderzocht. Er wordt geen rekening gehouden met:

- de effectieve samenwoning. De DVZ verwijst naar een beweerde woonstcontrole van 7 mei 2024, maar verzwijgt bewust dat er na de aanvraag van 27 augustus 2024 een nieuwe woonstcontrole is gedaan en die woonstcontrole positief was. Op basis daarvan heeft verzoekster een attest van immatriculatie ontvangen wat het bewijs van samenwonen bevestigt*
- de afhankelijkheid van haar partner/de referentiepersoon. Verzoekster woont samen met haar partner/de referentiepersoon en is financieel, emotioneel, sociaal, afhankelijk van hem*
- de lopende procedure bij het Hof van Beroep van Antwerpen over hun voorgenomen huwelijk.*

5.- Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van inreisvisum wordt onredelijk, minstens veel te strikt, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden."

3.3 In wat als een derde middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar derde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er impliciet geen schending is van artikel 8 E.V.R.M., omdat verzoekster niet zou aantonen dat de relatie met de heer A. voldoende duurzaam is en ze geen gemeenschappelijk kind hebben.

2.- Aan de hand van in de procedure voor de Familierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout, en thans in de beroepsprocedure voor het Hof van Beroep van Antwerpen m.b.t. het voorgenomen huwelijk overgemaakte bewijzen wordt meer dan voldoende bewezen dat verzoekster samenwonen, elkaar al lang en voldoende kennen én een duurzame feitelijke relatie hebben.

3.- De DVZ schendt art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de bij gebrachte bewijzen die de affectieve en duurzame relatie aantonen. Daardoor schendt de DVZ het recht op een ongestoord familie- en geïntegreerd leven. Door hic en nunc, Vooraleer het Hof van Beroep van Antwerpen zich heeft uitgesproken over het voorgenomen huwelijk, een inreisverbod op te leggen en uit te voeren, schendt de DVZ art. 8 E.V.R.M."

3.4 In wat als een vierde middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar vierde middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1.- Verzoekster stelt vast dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven. Op geen enkele manier toont de DVZ aan dat verzoekster en de heer A. niet zouden samenwonen en geen duurzame feitelijke relatie zouden hebben.

2.- De DVZ schendt art 74/13 Vreemdelingen. door geen rekening te houden met de bijgebrachte bewijzen die het samenwonen van verzoekster en de heer A. én de affectieve en duurzame relatie aantonen. Mutatis mutandis schendt de DVZ dit artikel door een inreisverbod op te leggen en uit te voeren in afwachting van een beslissing van het Hof van Beroep Antwerpen over het voorgenomen huwelijk."

3.5 Gelet op de onderlinge verknochtheid van de middelen, worden ze samen behandeld.

Verzoekster diende met toepassing van oud artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet (thans artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse feitelijke partner. Verzoekster beoogt de gezinshereniging met haar Nederlandse feitelijke partner waardoor ze dan ook in die hoedanigheid tot de categorie van “andere familieleden” van een Unieburger behoort.

Verzoekster betwist niet dat ze op het moment van het indienen van haar aanvraag niet in het bezit was van een geld inreisvisum. Verzoekster wijst er echter op dat zij bij aankomst in de Schengenzone wel over een geldig inreisvisum beschikte. Verzoekster betwist dat dit visum nog geldig dient te zijn op het moment dat de gezinsherenigingsaanvraag wordt ingediend. Door zulks te vereisen, voegt verweerder volgens haar een voorwaarde toe aan de wet.

De Raad wijst er evenwel op dat de Raad van State met de arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze heeft beslecht. In het arrest nr. 260.850 van 30 september 2024 legde de Raad van State de door verzoekster aangevoerde rechtsregels als volgt uit:

“7. Hoofdstuk Ibis van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk Ibis.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”,

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40bis, § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.[3]1

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.’

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

‘§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet'.

Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de "in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde", teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar "artikel 41, tweede lid" thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De "bedoelde voorwaarde" in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de "voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum", dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als "ander familielid" geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit. Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

'§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggrijping wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11'.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

'§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. [...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft,

weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan “een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”. Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat.

In artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. [...]

In het arrest nr. 260.674 van 19 september 2024 heeft de Raad van State ook het volgende geoordeeld:

“Artikel 3 van richtlijn 2004/38 luidt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; [...].”

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat verweerder valt onder de in het voormelde artikel 3.2, a), bedoelde “andere, niet de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden”. Deze familieleden ontlenen derhalve geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan richtlijn 2004/38. Het gastland “vergemakkelijkt” enkel “overeenkomstig zijn nationaal recht” hun binnenkomst en verblijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit in zijn arrest Rahman e.a. uitdrukkelijk bevestigd:

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid ‘ten laste’ zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest Brax, waarop het bestreden arrest mede is gesteund, inderdaad overwogen dat de “weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, [...] afbreuk [zouden] doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht”. Dit arrest heeft echter betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het in dit arrest van decisief belang

geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Zoals blijkt uit het arrest Rahman e.a., ontlene niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals supra reeds aangegeven, is verweerder geen echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid zoals bedoeld in artikel 2.2, van richtlijn 2004/38, zodat hij niet op grond van deze status van “familielid van een burger van de Unie” onder het toepassingsgebied valt van de bepalingen inzake inreisrecht, vervat in artikel 5.2 en 5.4, van richtlijn 2004/38.”

Verzoekster, die een aanvraag heeft ingediend als “ander” familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, diende om de redenen uiteengezet door de Raad van State wel degelijk te voldoen aan de verplichting om een geldig inreisvisum over te leggen. Verzoekster, die geen elementen aanbrengt die afbreuk doen aan voorgaande, maakt dan ook geen schending aannemelijk van de artikelen 40bis, §4, eerste lid; 41, §2 en 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat verzoekster oorspronkelijk met een geldig visum het Schengengrondgebied binnenkwam, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden vast dat het inreisvisum van verzoekster geldig was tot 31 augustus 2023 en de voorliggende gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend op 27 augustus 2024. Er kan niet worden betwist dat het inreisvisum van verzoekster reeds was verstrekt op het moment dat de gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een inreisvisum waarvan de geldigheidsduur reeds is verstrekt op het moment dat de verblijfsaanvraag wordt ingediend, kan worden aanvaard als een ‘geldig inreisvisum’ zoals is vereist krachtens artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 3.2, punt b van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn werd echter reeds omgezet in het Belgische interne recht en dit middels de invoering van de artikelen 47/1 en volgende in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13).

In casu toont verzoekster niet aan dat de door haar geviseerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Bovendien betreft het geen bepaling die op zich reeds voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk is. Bijgevolg kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de schending van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoekster voert verder de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu blijkt uit de bestreden beslissingen dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar feitelijke partner niet aanvaardt. Verweerder betwist dat er sprake is van een daadwerkelijke relatie. Verzoekster en haar partner deden volgens verweerder op 5 juli 2022 in de gemeente Ravels *“een verklaring tot wettelijke samenwoning”* (uit het administratief dossier blijkt echter dat het om een huwelijksaangifte ging). De registratie van de *“wettelijke samenwoning”* (lees: huwelijk) werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd op 5 december 2022 nadat het parket van de procureur des Konings een negatief advies verleende. In het advies van de procureur des Konings werd vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging. Deze vaststelling was onder meer gebaseerd op het feit dat de partner van verzoekster kort voor de huwelijksaangifte van 5 juli 2022 nog een huwelijksdossier had opgestart met een andere persoon; op het feit dat er sprake was van een gebrek aan relatiebewijzen; op het vreemde relatieverloop en de bemiddeling; op verschillende onwetendheden en op het leeftijdsverschil van 21 jaar tussen de partners. Daarnaast wijst verweerder er in de bestreden beslissingen ook op dat er op 7 mei 2024 een woonstcontrole plaatsvond op het adres van betrokkenen waarbij de partner van verzoekster verklaarde dat verzoekster bij een vriendin in Nederland verbleef. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier, waarin een woonstcontroleverslag van 7 mei 2024 aanwezig is. Hierin attesteerde de aanwezige politie-inspecteur het volgende: *“betrokkene verblijft volgens vriend bij een vriendin, mogelijk in Nederland. Er ligt nog wel kledij van betrokkene in het appartement”*. Verweerder besluit dat deze vaststelling samen met de weigering van de registratie van het huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster zet uiteen dat er, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissingen wordt vermeld, wel degelijk sprake is van een effectieve samenwoning met de referentiepersoon. Ze verwijst hiervoor naar een positief woonstcontroleverslag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad kon worden aangetroffen op het gezamenlijke adres tijdens de woonstcontrole van 19 september 2024. Het feit dat er een positieve woonstcontrole plaatsvond, neemt echter niet weg dat verweerder bij het beoordelen van de voorliggende verblijfsaanvraag rekening mag houden met de verklaringen gedaan door de referentiepersoon in het kader van de woonstcontrole die plaatsvond op 7 mei 2024. De referentiepersoon verklaarde destijds dat verzoekster niet meer op het opgegeven adres woonde, doch wel bij een vriendin in Nederland verbleef. Verweerder stelt dan ook op goede gronden vast dat, mede gelet op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, deze vaststelling een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven tussen betrokkenen.

Wat de weigering tot voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand betreft, een bestuurlijke beslissing die bekleed is met een vermoeden van wettigheid, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat verweerder besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, staat het niet vast dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verzoekster tegen de weigeringsbeslissing omtrent de huwelijksvoltrekking een beroep heeft ingediend bij het Hof van Beroep te Antwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dit beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van bevelen om het grondgebied te verlaten verhindert. In het geval dat de procedure bij het Hof van Beroep ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag worden voltrokken, kan verzoekster bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van het inreisverbod vragen en een visumaanvraag indienen op grond van de huwelijksaangifte. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de uitkomst van de procedure voor het Hof van Beroep had moeten afwachten, vooraleer hij de bestreden beslissingen had kunnen nemen.

Bovendien blijkt dat verweerder, in de hypothese dat het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM alsnog moet worden aangenomen, heeft gemotiveerd dat het verzoekster en haar partner vrij staat om zich elders te vestigen waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo kunnen inrichten dat de referentiepersoon in België verblijft en verzoekster een andere verblijfplaats kiest. Verweerder bemerkt dat uit niets blijkt dat er hinderpalen zouden bestaan die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt verdergezet.

Voor zover een beschermingswaardig gezinsleven moet worden aangenomen, benadrukt de Raad dat verzoekster niet betwist dat de bestreden beslissingen geen weigering van voortgezet verblijf inhouden, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat deze zijn privé- of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privé- of gezins- en familieleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privé- of gezins- en familieleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Verzoekster toont niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissingen feitelijk onjuist zijn, dan wel kennelijk onredelijk zijn. Ze duidt geen onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van haar gezinsleven vanuit haar land van herkomst of elders als dusdanig verhinderen. Uit niets kan voorts blijken dat verzoekster, die vooralsnog geen wettelijke band heeft met de referentiepersoon en die een volwassen persoon is, haar relatie met haar partner niet van op afstand zou kunnen beleven gedurende de tijd die nodig is om de nodige visumformaliteiten te vervullen. Verzoekster toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan erop worden gewezen dat uit de eerste bestreden beslissing volgt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het door verzoekster aangehaalde gezinsleven. Wat de Raad hiervoor heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoekster haar argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van haar gezinsleven met haar feitelijke partner. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Ten slotte maakte verzoekster via haar raadsman op 15 april 2026 aan de Raad een medisch attest over waaruit blijkt dat ze zwanger is, met een vermoedelijke bevallingsdatum van 21 april 2026. Het medisch attest werd opgesteld op 28 september 2025 en dateert dus van na het nemen van de bestreden beslissingen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Uit niets blijkt dat verzoekster reeds zwanger was op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen. Het feit dat verzoekster ervoor heeft gekozen om een gezin te starten nadat haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werden afgeleverd, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissingen.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN